

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU || REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România 35 lei
6 luni 18 „
3 luni 9 „
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 1698

AVIS. — Rugăm pe d-nii abonați ai Curierului Judiciar, cari s-au schimbat domiciliul cu ocazia numeroaselor mișcări în magistratură, făcete în ultimul timp, să ne comunice prin o carte poștală noua d-lor adresă, pentru a putea primi regulat ziarul căci, la mulți abonați, Poșta a înapoiat ziarul cu observația „plecat din localitate“, sau „necunoscut în localitate“.

SUMAR:

Câteva mijloace economice pentru îmbunătățirea soartei țaranului, de d-l Dumitru N. Comșa.

JURISPRUDENȚA:

Curtea de casație s. I: *George Petrovici cu Ministerul de Resbel;*

Tribunalul Ilfov s. II: *Ecaterina și Elisabeta Porumbaru cu T. Pașaliu;*

Tribunalul Brăila s. I: *Ion Negru cu Ad-ția financiară de Covurlui;*

Tribunalul Vaslui: *Artur Vivitzof cu Avram M. Golden.*

CÂTEVA

MIJLOACE ECONOMICE

Pentru

IMBUNĂTĂȚIREA SOARTEI ȚĂRANULUI

(urmare)

V

Banca agrară care vinde în comun produsele asociațiilor săi, ar putea vinde și pe a celor-l'alți țărani, cari prin intermediul societăților din care fac parte vor cumpăra sămânță bună de la agenții băncii, sau de la depozitele ei și se vor obliga să facă cultura conform instrucțiunilor inspectorilor agricoli sau agenților băncii, pentru ca avându-se aceeași bună cultură să se poată face partide de export. Și casa centrală a băncilor populare și a tovărășilor sătești ar putea face o organizare analogă pentru vânzarea în comun și în partide mari a produselor sătenilor.

VI

În ce privește o cultură mai bună cu semințe alese, cu arături adânci, cu instrumente perfecționate și cu pluricultură, am arătat cum se va face aceasta la moșiile băncii agrare. Condițiuni pentru o cultură mai rațională se pot impune

(1) Vezi *Curierul Judiciar*, No 40 din 27 Maiu 1907.

arendașilor țărani întruniți în obște, cărora Statul, sau instituțiunile de utilitate publică le-ar face avantajele arătate mai sus.

VII

Cum astăzi întinderea islazurilor s'a cam micșorat și cum chiar pământurile de arătură pe alocurea s'a cam istovit, este absolută nevoie de cultura plantelor de nutreț, nu numai pentru cultura vitelor, dar și pentru îngrășarea pământului, fiind-că aceste plante dau pământului azotul, pe care îl luaseră cerealele cultivate înainte. Fără îndoială că trebuie impus ca să se cultive plante de nutreț alternativ cu cereale cel puțin pe $\frac{1}{5}$ din întinderea moșiei.

Interesul general al agriculturii și deci al țării, cere ca să se impue aceasta chiar marei proprietăți.

VIII

În urma vânzării moșiilor Statului în loturi mici la săteni, s'a făcut parcelarea și s'a depus planul de parcelare și la comună. Cu toate acestea se fac încălcări, fiind-că movilele de hotare aproape nu se mai cunosc și fiind-că mulți cumpărători de loturi nu s'a stabilit în comună, neconformându-se obligațiunei din art. 3 al legii din 1889, ca să se stabilească în 3 ani. De asemenea s'a făcut încălcări chiar în zonele din jurul noilor sate lăsate ca islaz în indiviziune conform art. 11 din lege. În multe locuri aceste islazuri se ară de locuitori sau se împart între dânsii, în alte locuri introduc vite în islaz și alți săteni de cât cei cari au drept. Și nu e nici o regulă cu privire la numărul vitelor ce se introduc în islaz.

Înainte de a se lua măsuri pentru a se împriețări și alți săteni, trebuie să se restabilească posesia celor cari au fost împriețăriți la 1864 sau celor cari au cumpărat loturi mici de la Stat ulterior acestei date, făcându-se movile de hotare între diferitele parcele. Trebuie să știm cât pământ mai are fie-care într'un sat în urma împriețării primelor loturi între moștenitori. Trebuie

să se depozedeze cei cari nu s'au conformat art. 3 din lege de a se stabili în comună spre a munci loturile cumpărate și să se dea aceste loturi altora capabili de a le cultiva ei înșiși.

Numai prin măsuri administrative se poate pune capăt arendării loturilor pe timp îndelungat sau închirierii lor chiar de către perceptori pentru plata impozitelor. Legiutorul, când a făcut înlesniri sătenilor pentru cumpărarea acestor loturi mici, a avut în vedere că le vor cultiva ei înșiși, iar nu că le vor arenda.

Ar trebui să se pue o dispoziție în lege spre a lămuri acest lucru considerând ca nule arendările făcute de cumpărătorii de loturi mici, afară de văduvele cari ar rămâne cu copii mici și n'ar fi în stare să le cultive singure.

În ce privește islazurile comune, ele trebuie despărțite de limita satelor și a terenurilor din câmp cu șanțuri, pentru ca vitele din islaz să nu scape pe câmp în recoltele locuitorilor și pentru ca să nu poată intra în islaz alte vite de cât ale locuitorilor cari au drept. Trebuie oprit în mod absolut de a se împărți islazurile între locuitori, de a se ara. Fiecare locuitor să nu poată introduce mai multe vite de cât se pot hrăni pe un sfert de hectar care e partea lui indiviză din islaz.

Unde nu sunt islazuri comunale, Statul prin casa centrală a băncilor populare sau banca agrară să ajute obștea țăranilor de a cumpăra islaz de la proprietari, avansându-le suma necesară fie direct fie prin banca populară locală, obligându-i de a plăti sumele avansate în mod solidar în rate pe termene lungi. Se poate impune prin lege chiar exproprierea pentru utilitate publică a terenului necesar pentru islaz. Unul din isvoarele exploatarei neomenoase a țăranilor de către unii arendași sau proprietari este nevoia lor de a avea islaz pentru vite. Pentru a pune capăt acestor exploatare neomenoase, se pot lua și măsuri excepționale. De aci înainte nu se va mai permite nici băncei agrare, nici altor instituțiuni să vândă moșii în loturi fără a rezerva un islaz comun. Condițiunea rezervării unui islaz comun trebuie impusă și la arendările de moșii ce se vor face obștiilor.

Proprietarul unei moșii care invoeste vite la pășune e dator să dea întindere suficientă pentru islaz potrivit numărului vitelor, așa cum se va desemna de comisii agricole județene privitor la întinderea de islaz de cap de vită mare sau mică.

IX

Trebuie redat țăranilor dreptul străvechiu de a lua uscături din păduri, cu condiție ca să se înființeze un număr suficient de păzitori de câmp și de păduri, pedepsindu-se aspru cei ce vor abuza și vor tăia lemnele din păduri.

X

Nici un arendaș, direct sau indirect, să nu ție cu arendă mai mult de 2 moșii în întindere de 4.000 Ha.²⁾

Numai în acest chip se poate pune capăt trusturilor, cari impuneau țăranilor învoeli grele și trebuiau să le suporte, căci dacă mergeau mai departe să se invoiască dați peste aceleași învoeli într'o altă moșie arendată tot de un membru al trustului.

XI

Cu privire la ușurare a învoelilor, socotim că mai întâi e nevoie să se ia toate măsurile ca țăranii să nu mai poată fi înșelați și anume:

1) Să nu se mai poată face învoeli conform dreptului comun, ci numai conform legii tocmelilor agricole, suprimându-se art. 45 din această lege.

2) Invoelile să fie simple.

Intr'o invoială cu dijma, să nu mai între nimic alt-ceva.

Proprietarul este liber să se înțeleagă cu țăranul asupra dijmei ce va crede de cuviință.

Însă, în această invoială să nu mai între și alte lucrări, ca facerea unuia sau mai multor po-goane desvârșit, căratul, etc.

Pentru acestea să se facă învoeli deosebite cu plata în bani.

Invoelile de muncă agricole vor arăta felul și cătimea acestor munci și prețul lor.

Dacă nu se arată prețul se vor plăti după prețurile obicinuite când munca se face. De asemenea pământurile de cultură date în bani, se vor plăti în bani, nu în muncă agricole.

Trebuie, ca muncile agricole cu cătimea, să se plătească la sfârșitul lor, sau muncile cu ziua cel mai târziu la sfârșitul săptămânei. Să nu se poată face muncă pentru datorii, înlăturându-se dispoziția din legea tocmelilor agricole, și anume dacă țăranii nu fac munca pentru care s'au învoit, să se poată angaja în socoteala lor alți lucrători.

Astăzi, munca agricolă nu se plătește nici odată după prețul ei curent în momentul când se prestează, ci după un preț cu mult mai mic fixat de proprietar sau arendaș, într'un moment când țăranul nu are ce munci și tot de odată nici ce mânca. Nu numai în anii răi, dar nici chiar în cei mijlocii, țăranul nu poate să și agonisească provizii de hrană pentru el și familia lui, și dese ori pe la sfârșitul lui Martie sau chiar prin Februarie, proviziile se sfârșesc și el e silit să se a-

2) Această măsură e luată din manifestul Guvernului din 12 Martie 1907 dat în numele M. S. Regelui.

drezeze la proprietar sau arendaș, spre a sconta munca din vara viitoare.

Proviziiile cari i se dă, i se socotesc pe un preț mai mare decât cel de pe piață, iar munca agricolă cu care va plăti proviziile, i se socotește pe un preț mult mai mic ca cel obicinuit vara. De exemplu: țăranul iea bani pe seceră, sau proviziuni al căror preț trebuie să l plătească cu muncă la secerat, dar în loc să i se socotească prețul ce să plătește în mod obicinuit vara, cam vre-o zece lei de pogon, din care să i se rețină o mică sumă, reprezentând interesul banilor avansați, i se plătește pogonul cu 6 lei, ceea ce înseamnă că lui i se iea pe 6 luni un scont de 66⁰/₀, ceea ce face 132⁰/₀ pe an. În general, țăranul nu poate executa munca la care s'a învoit iarna sub imperiul foamei, al boalei, sau al vre-unei alte nenorociri, și atunci conform legii tocmelilor agricole, care permite să se tocmescă muncitorii în locul lui, se tocmesc muncitori în contul lui cu un preț aproape îndoit de cât cel cu care se tocmise el de cu iarnă. Datoria i se îndoiește, dobânzile merg. Așa că țăranul după expresia lui muncește 10—20 de ani la boer fără să scape de robie. Pentru a pune capăt acestui mijloc de exploatare a păturei muncitoare de la țară, nu e altă soluție de cât cea arătată de noi mai sus, și anume: ca munca în bani să fie plătită imediat, ca să nu se reție plata ei pentru datoriile și nici să nu se facă munca pentru executarea învoelilor de cu iarnă.

Se obiectează, că cu acest sistem s'ar tăia creditul ce are țăranul la proprietar sau arendaș și în cursul iernei s'ar putea să nu găsească ajutor de la nimeni. De sigur că acest sistem își are partea lui rea. Însă, când dintr'un ajutor ce ar trebui dat țăranului la nevoie, se face un sistem de neomenoasa exploatare, atunci suntem siliți să tăiem creditul țăranului bazat pe munca lui viitoare. Mai bine să i dea porumb Statul prin intermediul băncilor populare de cât să-și robească munca viitoare.

Statul e dator să ia măsuri de asigurarea țăranilor în caz de lipsă, iar nu să l lase prada exploatarelor. În afară de aceasta, țăranul tot va avea credit potrivit cu averea lui, datoriile se vor putea executa conform dreptului comun pe produsele recoltate de țăranii după loturile lor de pământ sau după cele ce le-au fost date în dijmă.

La măsurătoare și la răfuirea socotelilor, vor asista pe lângă reprezentantul proprietarului țăranii și primarul, notarul, învățătorul și preotul. Iar când s'ar dovedi, că s'a făcut cu intenție o măsurătoare greșită în defavorul proprietarului sau țăranului, primarul cu cei-alți se vor pedepsi ca falsificatori în acte publice.

Ambele părți vor putea face apel civil în pri-

vința măsurătoare și răfuirea socotelilor la inspec-torii agricoli.

Trebuiesc prevăzute amenzi pentru cei cari vor face alt-fel de învoeli, de cât cum prevede legea tocmelilor agricole.

Inspectorii agricoli vor urmări pe contravenienți la judecătoriiile de pace. Va fi drept de apel la tribunal.

Nu credem că se poate stabili un maxim pentru tocmelile agricole, nici un minim pentru orele de lucru. Această problemă foarte complicată nu s'a putut rezolva în alte țări, în industrii, unde e mai ușor.

Ceea ce se poate face însă, e ca Statul și așezămintele publice, precum și Administrația domeniilor Coroanei să ușureze învoelile. Atunci se va face un curent firesc spre ușurarea învoelilor care va avea influență și asupra celor-l'alți proprietari.

Cu privire la dijmă, trebuie modificată legea tocmelilor agricole în sensul ca, comisiunile agricole de plăși compuse dintr'un proprietar, din subprefect la care se adăogă primarul și învățătorul de fie care comună, să aibă dreptul de a dijmu din oficiu pe țăranii învoiți, îndată ce se va constata că cerealele sunt coapte.

În ce privește dispoziția din manifestul Guvernului dat în numele Regelui la 12 Martie 1907 și anume: Că pe moșiile arendate, țăranii să plătească pământurile închiriate lor cu un spor de cel mult o treime peste valoarea acestor locuri după contractul dearendă— ea este inaplicabilă. În adevăr, sunt arendași cari iea moșiile pe termene lungi, de 10 ani sau mai mult, cu clauza pusă în contract de proprietar, că orî ce ecarete sau îmbunătățiri vor face pe moșie vor rămâne proprietății fără despăgubiri. În acest caz prețul arenzii trebuie mărit cu sumele pe cari le-a cheltuit arendașul pentru îmbunătățiri. Dacă se consideră arenda după contract, arendașul va fi împiedicat să facă tocmai îmbunătățirile care îi profită nu numai lui, dar și proprietarului și producției generale a țării. Pentru a i se ține în socoteală valoarea îmbunătățirilor vor fi dificultăți. Arendașul nu va face toate îmbunătățirile în acelaș an, prin urmare plata chiriei locurilor de cultură date țăranilor va varia. În afară de aceasta sunt proprietăți pe cari se găsesc două, trei sau mai multe calități de pământ. Dacă se dă țăranilor pământ de calitatea cea mai inferioară, plătindu-se pogonul cu prețul din contractul dearendă plus o treime, ei vor fi înșelați. Dacă le ar închiria pământ de prima calitate, ar fi păcălit arendașul. De aci dificultăți, neînțelegeri, prea mare amestec al autorității și abuzuri.

În general, în materie de învoeli agricole tre-

bue lăsată libertatea convențiilor, să nu fie nici o normă pentru fixarea prețurilor, ele variind după locuri și chiar după timp. Atunci când recolta va fi bună și va fi mare nevoie de lucrători la seceră, muncitorul agricol să aibă dreptul să ceară un preț cât de mare, fiind-că și proprietarului său arendașului îi convine să plătească. Muncitorii agricoli să fie liberi chiar de a face grevă dacă nu li se dă prețul, iar patronii să fie și ei liberi de a aduce lucrători chiar din străinătate. Trebuie însă înlăturate prin legi, aplicate și de administrație și de justiție înșelăciunile și violențele, fie ele chiar morale, dintr'o parte sau dintr'alta. Pentru a împiedica înșelăciunile din partea exploataților, am prevăzut simplificarea învoelilor și autorității ad-hoc pentru facerea măsurătoare și răfuirei socotelilor. Pentru a împiedica violența morală și de a se profita de nevoia țaranului în timp de iarnă, care îi împiedică libertatea de a se învoi, am prevăzut privilegiul pentru țaran ca să nu i se poată opri plata muncilor agricole pentru datorii.

E bine înțeles, că se vor menține și aplica cele l'alte dispoziții din legea tocmelilor agricole în vigoare, cari nu sunt contrarii celor arătate mai sus și cari sunt foarte bune.

XII

Unul din mijloacele de coercițiune pentru a obliga pe țărani să subscrie învoeli grele este și faptul că, unii proprietari nu lasă la adăpătoare de cât vitele țaranilor învoiți. Trebuie aplicată libertatea adăpătoarelor pentru vite, care dealmintrelea e prevăzută în legea de improprietărire de la 1864. Trebuie acordată o servitute legală de trecerea vitelor la adăpătoare pe moșiile proprietarilor.

XIII

Trebuie înlăturat și mijlocul de coercițiune pe care l'au unii proprietari, făcându-se stăpâni pe poduri și împiedicând trecerea țaranilor sau a carelor lor, pentru munca câmpului lui. Toate podurile trebuiesc declarate de domeniū public.

XIV

Sunt mulți țărani, chiar improprietăriți după legea de la 1864, ale căror loturi sunt înglobate în moșia proprietarului. Pentru ca acești țărani să aibă trecere la drum, au nevoie de proprietari care au și prin aceasta un mijloc de coercițiune contra lor. Trebuie să se dea prin lege dreptul judecătoriilor comunale, cu apel la judecătoriile de pace, ca să stabilească pe moșia proprietarului drumuri de trecere pentru loturile țaranilor cu

mici despăgubiri, conform art. 616 și următoarele din codul civil¹⁾.

(Va urma)

D. N. COMȘA

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 9 Martie 1907

Președenția D-lui I. DUCA, Consilier

Gheorghe Petroviți cu Ministerul de Resbel

Legea recrutării armatei. — Regulamentul instrucțiunii și serviciului bacalaureaților. — Optarea unui bacalaureat pentru arma cavaleriei. — Obligația lui a depune la Ministerul de resbel o sumă de 600 lei ca Ministerul să-i pună la dispoziție un cal, la orî-ce chemare. — Dacă această sumă de 600 lei se poate restitui recrutatului. — (Art. 5 din regulamentul instrucțiunii și serviciului bacalaureaților și art. 969 c. civ.)

După art. 5 din regulamentul instrucțiunii și serviciului bacalaureaților din 1897, regulament care are putere de lege, fiind făcut în baza legii pentru recrutarea armatei precum și după decizia Ministerului de resbel No. 273/900 dată în conformitate cu acel regulament, în cazul când recrutatul bacalaureat optează pentru arma cavaleriei, intervine între-el și Stat o convențiune prin care recrutatul se obligă a depune 600 lei Ministerului de resbel spre a avea dreptul la un cal, la orî-ce chemare în serviciū, iar Statul se obligă de a procura recrutatului un cal la toate chemările.

Prin urmare, o asemenea convențiune legal făcută, având putere de lege între părțile contractante, suma de 600 lei depusă de recrutat, nu poate fi restituită.

Decizia No. 87/907. — Respins recursul făcut de Gheorghe Petroviți, contra sentinței Tribunalului Iași S. III, No. 141/906, dată în proces cu Ministerul de Resbel.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat Gh. Netter în desvoltarea motivelor de casare;

Pe D-l avocat Cihoschi în combateri.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare în următoarea coprire:

«D. jude interpretează apoi greșit legile de recrutare neținând seamă de art. 47 din legea recrutării din 1876, lege în baza căreia am fost recrutat. D-sa spune că prin faptul că am optat pentru arma artileriei s'a încheiat între Stat și mine o convenție sub condițiile edictate de art. 5 din reg. bacalaureaților din 1897; cu alte cuvinte, convenția dintre Stat și mine a luat naștere prin optarea de a-mi face stagiu în artilerie. orî optarea aceasta conform art. 47 menționat o putea face orî-cine și înainte de a fi decretat regulamentul din 1897, cum s'a întâmplat și cu subsemnatul,

¹⁾ Aceste 3 din urmă puncte foarte importante ne-au fost reamintite recent de un articol foarte interesant al domnului Em. Culoğlu, publicat în «Patria» de la 9 Martie 1907, sub titlul «Soluțiuni în chestiunea țărănească».

fără a fi fost obligat a da vre-o taxă ca nefiind prevăzută nicăeri și deci nu putea exista atunci o convenție pe baza art. 5 din regulament între mine și Minister rezultată din optarea de a-mi face stagii în artilerie, întru cât eu am făcut optarea pe când nu exista un asemenea regulament».

Având în vedere sentința supusă recursului din care se constată că instanțele de fond au respins acțiunea intentată de recurentul de azi Gh. Petroviță în contra Ministerului de Resbel, având de obiect restituirea sumei de 600 lei, depusă de dânsul la înrolarea sa în regimentul 12 artilerie, spre a avea dreptul la un cal, la ori-ce chemare în serviciu, după facerea serviciului în activitate, cu termen redus, ca bacalaureat;

Având în vedere că recurentul Gh. Petroviță, a intentat această acțiune pe motiv că la 1896, când a fost înscris în tabelele de recensământ și recrutat, nu exista nici o dispozițiune de lege sau regulament, care să-l oblige la depunerea taxei de 600 lei pentru cazul când ar opta să facă serviciul în arma cavaleriei;

Considerând că se constată că, de și recurentul Petroviță în anul 1896 era în condițiunile legii pentru a fi recrutat, însă în baza legii și a regulamentelor în vigoare, a fost amânat în fie-care an, pentru complectarea studiilor, până la 1 Noembrie 1901, când, după optarea sa fiind însumat ca soldat în regimentul 21 artilerie bateria IV, și depunând taxa de 600 lei pentru cal, a făcut serviciul cu termen redus până la 1 Noembrie 1902, când a fost trecut în concediu cu gradul de sergent;

Considerând că după art. 5 din regulamentul instrucțiunii și serviciului bacalauriaților din 1897, regulament care are putere de lege fiind făcut în baza legii pentru recrutarea armatei, și din decizia Ministerului de Resbel cu No. 273 din 1900, dată în conformitate cu acel regulament, rezultă că bacalauriații se bucură de reducerea termenului de serviciu în armată, putându-li-se acorda și amânări până la etatea de 27 ani, și având dreptul a-și alege arma unde voesc a face serviciul, iar dacă optează pentru arma cavaleriei, sunt obligați a depune suma de 600 lei, spre a avea dreptul la un cal, la ori-ce chemare în serviciu;

Considerând că de aci rezultă că în cazul când recrutatul bacalauriat, optează pentru arma cavaleriei, ca în speță, pe baza art. 5 sus citat, intervine între el și Stat o convențiune prin care recrutatul se obligă a depune 600 lei în mâinile Ministerului de Resbel, spre a avea dreptul la un cal la ori-ce chemare în serviciu, iar Statul se obligă de a procura recrutatului un cal la toate chemările;

Considerând că o asemenea convențiune legal făcută având în baza art. 969 c. c., putere de lege între părțile contractante, cu drept cuvânt, instanțele de fond, pe acest temei au respins ca neîntemeiată acțiunea în restituirea sumei de 600 lei care face obiectul procesului de față;

Considerând că din moment ce sentința atacată se menține pe constatarea acestei convențiuni, devine inutil în cauză a se mai discuta cele-lalte motive de casare invocate;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA II

Audiența de la 3 Mai 1907

Președenția D-lui D. Negulescu, Judecător

Sentința No. 672

Ecaterina și Elisabeta Porumbaru cu Teodor Pașaliu

Delict penal. — Suspendarea lui numai în cazuri anume prescrise de lege. — Conexitate. — Dacă ea poate exista între o acțiune penală pendinte și o acțiune penală neintrodusă încă și care nu intră în competența aceleiași instanțe. — Acțiune penală. — Condițiunile cerute pentru ca ea să poată fi deschisă. — Liberarea cu știință de către grefier a unei copii după hotărâre neexis-

tentă. — Delict special. — Abuz de încredere. — (Art. 493, 192 pr. pen.; art. 133 pr. civilă și art. 322 c. penal).

1) O afacere penală se suspendă numai în anumite cazuri prescrise de lege.

Astfel, singurul fapt că Primul Procuror ar fi sesizat pe Procurorul general de un fapt imputat unor judecători, nu înseamnă că o acțiune publică s'a deschis în contra acelor judecători, căci art. 493 pr. pen. arată că acțiunea publică în asemenea cazuri, se deschide numai în urma cererii Procurorului general de pe lângă Curtea de apel; că prin urmare în asemenea condițiuni nu poate fi vorba de conexarea unei acțiuni deja pendinte cu o acțiune publică ce nu este încă deschisă, mai ales atunci când acțiunea pendinte e de competența tribunalului, pe când cea ce nu e încă deschisă e de competența exclusivă a Curții de apel.

2) Legiuitorul în înalta sa înțelepciune, pentru a ridica cât mai mult prestigiul magistraturei țării, a dispus ca chiar acțiunea recursorie civilă să nu poată triumfa în contra unui magistrat conform art. 305, de cât atunci când se dovedește că a lucrat cu viclenie.

3) Orice acțiune penală, pentru a putea fi deschisă, trebuie să aibă ca bază elementul intențional, fără de care delictul nu se poate concepe.

4) Faptul grefierului care cu știință liberează copii după o hotărâre neexistentă, intră sub prevederile art. 192 pr. pen. care proclamă existența unui delict special din acest fapt.

5) Atunci când o infracțiune penală este prevăzută și pedepsită de mai multe texte de lege, este de principiu a se aplica dispozițiunile legale cele mai favorabile inculpatului.

6) Drepturile părților sunt consacrate nu prin hotărâri obținute prin surprindere ci prin hotărâri ce au fost date în conformitate cu dispozițiunile art. 118 și 119 pr. civilă.

Tribunalul,

Având în vedere cererea d-lui Prim-procuror prin care tinde a se suspenda afacerea de față până când instanțele superioare vor deschide acțiune publică în contra judecătorilor cari au semnat jurnalul Tribunalului Ilfov Secția I din 19 Mai 1906, pentru a se conexe în urmă ambele afaceri;

Considerând că faptul ce se impută judecătorilor, este că au semnat la 12 Iunie jurnalul ce purta data de 19 Mai; că acest lucru, chiar magistrații l-au declarat pentru a arăta și mai mult neglijența inculpatului Pașaliu care în ziua de 19 Mai nu l-a prezentat judecătorilor spre semnare;

Având în vedere că o afacere penală se suspendă în anumite cazuri prevăzute de lege; că prin raportul citit în instanță prin care se vede că d-l Prim-Procuror a sesizat pe d-l Procuror general de această afacere, nu înseamnă că o acțiune publică s'a deschis în contra judecătorilor cari au semnat sus-citatul jurnal, căci art. 493 pr. p. arată că acțiunea publică se deschide în asemenea cazuri numai în urma cererii d-lui Procuror general de pe lângă Curtea de apel;

Că în asemenea condițiuni nu poate fi vorba de conexarea acțiunii prezente cu acțiunea penală ce nu este încă deschisă;

Considerând de altminteri că chiar dacă acțiunea publică de față în contra judecătorilor cari au semnat jurnalul din 19 Mai 1906, ar fi deja deschisă, încă nu poate fi vorba de conexare;

Având în vedere principiile referitoare la materie de conexare, una din condițiunile esențiale, este ca afacerile ce urmează să se conexeze să fie de competența aceleiași jurisdicțiuni;

Că conform art. 493 pr. p. acțiunea penală contra judecătorilor este numai de competența Curții de apel, pe când afacerea de care este sesisat Tribunalul astăzi, este susceptibilă de două grade de jurisdicțiune; că în asemenea condițiuni nu se poate conexe o afacere de competența Tribunalului cu o afacere de competența exclusivă a Curții de apel;

Considerând că chiar dacă art. 493 pr. p. ar avea ființă, încă cererea de suspendare pentru a conexe în urmă ambele afaceri, e inadmisibilă;

Având în vedere că în materie penală, este un principiu superior, care trebuie să conducă la distribuirea justiției;

Că dreptul sacru al apărării, reclamă ca grava acuzare ce se aduce inculpatului, să găsească o grabnică soluțiune;

Că instrucția în afacerea de astăzi fiind terminată, justiția nu trebuie să suspende judecarea ei, de cât când conexarea cu o altă afacere ce pare a fi admisibilă, ar schimba cu totul soluțiunea procesului;

Că întru cât faptul inculpatului, că a liberat copie de pe o hotărâre neexistentă și fapta judecătorilor că au semnat în urmă jurnalul cu data de 19 Mai 1906, nu este nici o legătură;

Având în vedere că legiuitorul în înalta sa înțelepciune, pentru a ridica cât mai mult prestigiul magistraturii țării, a dispus că chiar acțiunea civilă recursorie, nu poate triumfa în contra unui magistrat conform art. 305 pr. civ., de cât atunci când se dovedește că a lucrat cu viclenie; că o acțiune penală pentru a putea fi deschisă, trebuie să aibă la bază elementul intențional, fără de care delictul nu se poate concepe;

Că din instrucțiunea urmată în cauză rezultă că moartea fratelui judecătorului Răureanu și neglijența ajutorului de grefă Pașaliu, au fost cauzele cari au făcut ca jurnalul cu data de 19 Mai să fie semnat mai târziu; că de altminteri fiind vorba de un jurnal de amânare dat din oficiu, neexactitatea datei nu poate aduce nici un prejudiciu părților; că fără a prejudeca acțiunea publică ce s'ar putea deschide, discutând-o astăzi numai în principiu, ea pare a fi cu totul neîntemeiată; că dar urmează ca cererea d-lui Prim-Procuror de a se suspenda afacerea de astăzi, pentru-ca în urmă să se conexeze cu acțiunea publică ce s'ar putea deschide în contra judecătorilor ce au semnat jurnalul cu data de 19 Mai, este nefondată și cată a fi respinsă;

In fond:

Asupra acțiunii publice deschisă în contra inculpatului Teodor Pașaliu, prin ordonanța definitivă cu No. 127/906 a Judelui Instructor Cabinetul II, pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 124 c. pen., modificat în instanță de D-l Prim-Procuror, pentru faptul prevăzut de art. 193 pr. pen. și pedepsit de art. 322 cod. pen.;

Având în vedere că în fapt se constată următoarele: Încă din 1895 era pendinte înaintea Trib. Ilfov S. I, acțiunea de esire din indivisiune asupra averii rămasă pe urma defunctului C. Porumbaru; Că în anul 1906 părțile apar în ziua de 29 Aprilie, înaintea D-lui Popescu-Mușcel, Judecător-Director, pentru a proceda la afacerea partajului, operațiune care s'a făcut, semnându-se procesul-verbal de părți, rămânând ca D-l Judecător să redigeze actul de partagiū; că ziua de 15 Mai 1906 fusese fixată pentru omologarea partagiului; Că în acea zi s'a prezentat numai d-l avocat Urlățeanu pentru d-șoarele Porumbaru; Că observând grefierul-ajutor Teodor Pașaliu, că actul de partaj, nu se află în dosar, Tribunalul compus din D-nii Răureanu și Popescu-Mușcel a amânat pronunțarea hotărârei la 19 Mai 1906; Că de la această dată nu s'a luat nici o dispozițiune până în ziua de 12 Iunie 1906, când Tribunalul văzând că nu s'a pronunțat în termen de 15 zile conform legii repune afacerea pe rol pentru ziua de 4 Octombrie 1906;

Că la finele lunii Iunie 1906, se presintă D-l Porum-

baru, unul din moștenitorii și arată D-lui Judecător Popescu-Mușcel că i s'a comunicat o copie de pe sentința de omologarea partajului, când în realitate Tribunalul nu s'ar pronunțat;

Având în vedere că o instrucțiune primă a fost făcută în această afacere de D-l Prim-Procuror al Tribunalului; Că ambii Judecători cari au luat parte la judecarea procesului, declară că nici odată nu s'a pronunțat; Că aceste declarațiuni au fost repetate în tot timpul instruirii afacerii;

Că D-l Răureanu care a prezidat Tribunalul, declară formal că trecând în Camera de Consiliu a spus D-lui Popescu-Mușcel că chiar dacă s'ar semna în urmă actul de partaj, nu va da nici o dată hotărârea, actul nefiind existent în momentul judecării procesului;

Că mai târziu, la 12 Iunie văzând, că au expirat cele 15 zile pentru pronunțare, încheie jurnalul purtând această dată, prin care se repune afacerea pe rol, fixându-se ziua de 4 Octombrie;

Că această declarație a defunctului Judecător Răureanu, unul dintre cei mai distinși și conștiincioși magistrați, face pentru Tribunal deplină convingere;

Că D-l Judecător Popescu-Mușcel, face aceleași declarații astăzi în instanță;

Că însuși inculpatul Pașaliu, atât înaintea Primului-Președinte, cât și în urmă, înaintea Judecătorului de Instrucție declară formal, că o hotărâre nu a existat; Că însă fiind vorba de omologarea unui partaj, unde nu fusese nici o discuțiune și crezând că Tribunalul va omologa partajul, a liberat copia certificată cu originalul;

Că în urmă D-l Popescu-Mușcel îi spune că nu se va pronunța;

Că D-l Răureanu este de aceeași părere; Că Tribunalul dă două jurnale unul purtând data de 19 Mai 1906 prin care se amână pronunțarea și altul la 12 Iunie prin care afacerea se pune din nou pe rol, pentru 4 Octombrie; Că inculpatul Teodor Pașaliu a făcut atunci să dispară minuta și hotărârea ale căror semnături le luase prin surprindere;

Că din aceste declarațiuni și împrejurări de fapt, rezultă într'un mod evident că o hotărâre de omologarea partajului nu a avut nici odată o existență juridică;

Având în vedere că inculpatul Teodor Pașaliu, astăzi în instanță, își schimbă modul său de apărare, afirmând că o hotărâre și o minută au existat, că dacă în urmă nu se mai găsește, cauza este că dosarul afacerii, i-a fost cerut de D-l Judecător Popescu-Mușcel;

Având în vedere că o atare afirmațiune de cea mai mare gravitate la adresa unui magistrat și la prestigiul magistraturii, este din fericire o afirmare interesată, pentru trebuința cauzei, denotând starea morală a inculpatului;

Având în vedere că inculpatul Pașaliu, pentru a dovedi existența hotărârei, declară că a văzut-o semnată numai de Răureanu;

Că a liberat copie conformă cu originalul, numai după ce D-l avocat Zamfirescu, i-a afirmat că D-l Popescu-Mușcel a iscălit hotărârea;

Că D-l Chiropol, archivar la Secția I, declară că a văzut hotărârea semnată;

Având în vedere că aceste afirmațiuni pot dovedi un lucru, că o hotărâre materială a existat; Că însă nu se dovedește cu nimic, că o hotărâre a existat din punctul de vedere juridic;

Că inculpatul prin modul său de apărare își îngreunează situația, căci dacă o hotărâre semnată a existat, fără ca Judecătorii să se pronunțe, hotărârea a fost iscălită prin surprindere, ceia-ce este foarte posibil la Tribunalul Ilfov din cauza aglomerației lucrărilor;

Având în vedere că chiar dacă ambii judecători au semnat hotărârea, nu se poate zice, că s'a dat o hotărâre de omologare;

Că conform art. 118 pr. civ., trebuie ca Judecătorii să se pronunțe;

Că conform art. 119, pronunțarea are loc în ședință publică;

Că minuta și hotărârea trebuiesc semnate de judecătorii și trecute în condicile respective ale Tribunalului;

Considerând că ambii judecători declară că nu s'au pronunțat;

Că nici inculpatul Pașaliu nu afirmă că s'a pronunțat Tribunalul în ședință publică; că minuta nu a fost văzută de nimeni; că hotărârea și minuta nu se văd trecute în condicile Tribunalului; că numerele ce ele poartă sunt fictive; că în asemenea condițiuni nu se poate susține că a existat o hotărâre din punctul de vedere juridic;

Considerând de altfel că și alte împrejurări de fapt sunt de natură a arăta că o hotărâre nu a fost pronunțată și că alegațiunea inculpatului referitoare la d-l Popescu Mușcel, sunt pure «insinuări calomnioase», după propria expresiune a d-lui Prim-Procuror în rechizitoriul său; că dacă Tribunalul se pronunțase la 19 Mai 1906, liberându-se copia la 3 Iunie 1906 de însuși inculpatul Pașaliu, cum se explică că dânsul face cu propria sa mână, un jurnal de repunerea afacerii pe rol purtând data de 12 Iunie 1906, semnat de judecători, d-nii Răureanu și Popescu-Mușcel și contrasemnat de inculpat;

Că dacă hotărârea exista, Pașaliu nu ar fi consimțit să contrasemneze jurnalul cu data de 12 Iunie 1906, căci prin acest jurnal, se afirmă tocmai că o hotărâre nu a existat;

Că Pașaliu nici nu pune pe judecători în curent cu neregularitățile ce le comisese; că inculpatul semnând jurnalul cu data de 12 Iunie 1906, a căutat prin tăcere să acopere un fapt ce cădea sub prevederile codului penal; că în urma reclamării d-lui Porumbaru, făcută, după declarația acestuia pe la 20 Iunie 1906, d-l Popescu Mușcel este pus în curent cu neregularitățile comise;

Că Pașaliu este chemat în camera de consiliu cu dosarul afacerii;

Că cercetându-se dosarul se constată că nu există nici minuta nici hotărârea; că alegațiunile lui Pașaliu că minuta și hotărârea existau în dosar, este neverosimilă, căci în acest caz cum se explică că la 12 Iunie 1906, inculpatul a contrasemnat jurnalul prin care se afirmă într'un mod implicit neexistența hotărârei;

Că deci această afirmațiune este făcută pentru trebuința cauzei și este de natură a îngreuna situațiunea inculpatului;

Având în vedere că din cele expuse mai sus, rezultă cu suficiență că inculpatul Teodor Pașaliu a liberat cu știință copii de pe o hotărâre inexistentă; că aceste elemente sunt suficiente pentru a face pe inculpat să intre sub prevederile art. 192 procedura penală care proclamă existența unui delict special, din faptul greșelilor ce liberează copii de pe hotărâri inexistente;

Având în vedere că acest fapt penal este prevăzut atât de art. 133 procedura civilă cât și de art. 192 procedura penală; că aceste două articole dau acestui fapt caractere penale diferite; că art. 133 procedura civilă consideră faptul pedepsibil de pedeapsa falsului, iar art. 192 procedura penală de pedeapsa abuzului de încredere;

Considerând că atunci când o infracțiune penală este prevăzută și pedepsită de mai multe texte de lege, este de principiu a se aplica dispozițiunile legale cele mai favorabile inculpatului;

Că dar art. 192 procedura penală combinat cu art. 322 codul penal își vor avea aplicarea în specie, carți texte s'au citit în ședință publică, cu următoarea cuprindere:

Art. 192 procedura penală «Originalul sentinței va fi scris chiar în acea zi de judecătorii ce au pronunțat-o; grefierul care va da copie de pe o sentință care este încă ne-subscrisă, se va urmări ca inculpat de abuz de încredere»;

Art. 322 codul penal. «Orî care va specula asupra trebu-

ințelor, slăbiciunilor sau patimilor unui minor, ca să îl facă să subscrie, spre a se păgubi obligațiunii, chitanțe, sau vre un înscris de refuire, pentru împrumuturi de bani, ori lucruri mișcătoare, sau de ori ce alte înscrisuri îndatoritoare, sub ori care formă se va fi făcut, asemenea tocmeală se va pedepsi cu închisoare de la două luni până la doi ani și cu amendă care nu va putea trece peste a patra parte a sumei ori a prețului lucrului, nici să fie mai mică de 26 lei»;

Asupra acțiunii civile intentată de d-șoarele Porumbaru prin care se constituiesc parte civilă cu suma de 1 leu;

Având în vedere că reclamantele prin reprezentantul lor, susțin că o hotărâre a existat și că prin depărtarea ei li s'a adus prejudiciu;

Având în vedere că din cele expuse mai sus rezultă că dacă o hotărâre materială a existat, nu a existat însă nici o dată o hotărâre din punctul de vedere juridic;

Considerând că drepturile părților sunt consacrate nu prin hotărâri obținute prin surprindere, ci prin hotărâri ce au fost date în conformitate cu dispozițiunile art. 118 și 119 Pr. civ.; Că chiar dacă ar fi existat din punctul de vedere juridic, încă reclamanții nu dovedesc cu nimic că depărtarea ei se datorește inculpatului Pașaliu;

Că în asemenea condițiuni acțiunea civilă este nefondată;

Pentru aceste motive, ascultând conclusiunile d-lui Prim-procuror, în numele legii, tribunalul condamnă pe Teodor Pașaliu la două luni închisoare etc.

(ss) Dem. Negulescu, L. N. Ștefănescu.

p. Grefier (s) I. Gănescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BRAILA, Secția I

Audiența de la 9 Mai 1907

Președenția D-lui L. R. OPREANU, Judecător

Sentința civilă No. 161

Contravenție la legea timbrului. — Proces-verbal de contravenție la legea timbrului, nesemnat de contravenient și neconstatat cum că el ar fi refuzat să-l semneze. Dacă instanța de judecată se poate întemea pe declarațiunile făcute de contravenient în acel proces-verbal nesemnat de el. (Art. 124 pr. civ.).

In principiu, procesele-verbale de contravențiune la legea timbrului au caracterul unor ade-vărate hotărâri, de oare-ce, în caz când nu sunt apelate în termenile legale, devin definitive și executorii.

Prin urmare, conform art. 124 pr. civ., ele nu se pot întemea pe mărturisirile sau declarațiunile contravenientului de cât atunci când aceste procese-verbale sunt semnate de contravenient, sau când se va constata prin ele că punându-se în vederea contravenienților să și semneze declarațiunile lor, aceștia ar fi refuzat.

Tribunalul,

Având în vedere deciziunea Inaltei Curți de Casație și Justiție Secția III No. 60/907, prin care casând sentința Tribunalului Covurlui Secția II No. 6/906, trimite în judecata acestui Tribunal apelul făcut de Ion Negru contra procesului verbal de contravențiune la legea timbrului dresat în contra'i de către I. V. Nicolau șef de secție la Administrația Financiară Covurlui în ziua de 6 Iulie 1905;

Având în vedere că prin acest proces-verbal apelantul este condamnat la 120 lei amendă pentru faptul

că numitul șef de secție prezentându-se la domiciliul apelantului, care exercită comerțul de cârciumă pentru a-i cere registrele cerute de Legea comercială, numitul i-a declarat că nu posedă asemenea registre;

Având în vedere că apelantul azi în instanță susține că procesul-verbal de contravențiune nu-i poate fi opozabil, întru cât nu e semnat de dânsul și nici nu se constată că ar fi refuzat să-l semneze și că atare trebuie socotit ca un act încheiat în lipsa lui, așa că nu a putut face declarație că nu are registre, registre ce de alt-fel le avea și chiar le prezintă azi în instanță;

Considerând că în principiu procesele-verbale de contravenție la legea timbrului, au caracterul unei adevărate hotărâri, de oare-ce în caz când nu sunt apelate în termenele legale, devin definitive și executorii;

Că aceste procese verbale, ținând loc de hotărâri, ele, conform art. 124 procedura civilă nu se pot întemeia pe mărturisirile sau declarațiunile contravenienților de cât numai atunci când aceste procese verbale sunt semnate de contravenienți, sau când se va constata prin aceste procese verbale, că punându-li-se în vedere să își semneze declarațiunile lor, aceștia ar fi refuzat să le semneze;

Că această măsură a fost luată de legiuitor în ce privește hotărârile judecătorești spre a preveni erorile ce s'ar putea strecura în consemnarea declarațiunilor părților, erori ce cu atât mai mult se pot comite în procesele verbale dresate de agenții fiscalului, agenți ce în cele mai multe cazuri, din rea pricepere a legelui și dintr'un zel de îndeplinirea datoriei rău înțeleasă, s'a constatat în dese ori că au denaturat adevărul în dauna părților;

Că, dacă o declarațiune sau mărturisire făcută în cursul desbaterilor judecătorești, nu poate produce nici un efect, față cu partea căreia se opune, când formalitatea art. 124 procedura civilă nu a fost observată, prin a fortiori este inoperantă o declarațiune nesemnata de contravenient, când o atare declarațiune este consemnată într'un proces verbal dresat de un agent fiscal în materie de contravențiune la legea timbrului;

Că, în specie, singura probă pe care se întemeiază procesul verbal spre a condamna pe apelant la amendă, este declarațiunea apelantului ce se pretinde că a făcut-o înaintea agentului, cum că nu ar posedă registrele comerciale, declarațiune ce ne fiind semnată de contravenient, nu îi poate fi opozabilă, fără a fi nevoie ca dânsul să mai dovedească azi falsitatea ei;

Că, de altfel, apelantul a prezentat azi în instanță registrele cerute de legea comercială, timbrate și ținute în regulă;

Că, astfel, procesul verbal de constatarea contravențiunii, ne fiind dresat în conformitate cu cerințele legii, el urmează a fi anulat.

Că, deci, apelul făcut fiind întemeiat, urmează a se admite ca atare;

Pentru aceste motive redactate de d-l Judecător Sindic L. R. Opreanu, Tribunalul, admite apelul, etc.

(ss) L. R. Opreanu, Al. Gr. Soutzo

Grefier (s) N. B. Ionescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI VASLUI

Audiența de la 4 Ianuarie 1907

Președenția D-lui ALEX. N. VIFOREANU, Președinte

Arthur Vivitzof cu Avram M. Golden

Sentința comercială No. 3

Cambie.—Ce trebuie să cuprindă o cambie încă de la confecționarea ei.—Lipsa uneia din condițiunile cerută de art. 270 și 271 C. comercial.—Ce devine acea cambie.— (Art. 270, 271 și 273 C. comercial)

Conform art. 273 cod comercial, cambia trebuie să cuprindă, la facerea ei, numele persoanei sau firma primitorului, și să întrunească condițiunile prevăzute de art. 270 și 271 cod comer-

cial; iar lipsa acestor condițiuni, în momentul emisiunii, exclude calitatea și efectele speciale ale cambiei, cu rezerva efectelor ordinare ale obligației, după natura sa civilă-sau comercială.

Tribunalul,

Având în vedere că Artur Vivitzof, comerciant domiciliat în Vaslui, prin petiția înregistrată la No. 8149/906 a făcut apel contra cărței de judecată No. 635/906 a judecătoriei Ocolului Vaslui, prin care i s'a respins acțiunea cambială pe care a intentat-o contra lui Avram M. Golden, eismar, domiciliat în Vaslui, pentru plata sumei de 200 lei;

Având în vedere că acțiunea să bazează pe o cambie emisă de M. A. Golden, în Vaslui, la 25 Septembrie 1905, în ordinul lui A. Vivitzof pentru suma de 200 lei cu scadența la 25 Martie 1906;

Având în vedere că A. Golden a cerut chemarea la interogator a lui A. Vivitzof pentru a dovedi că biletul la ordine sus arătat, a fost dat în alb;

Având în vedere că după art. 273 cod comercial cambia trebuie să cuprindă la facerea ei numele persoanei sau firmei primitorului și să întrunească condițiunile prevăzute de art. 270 și 271 cod comercial; că lipsa acestora, în momentul emisiunii, exclude calitatea și efectele speciale ale cambiei, cu rezerva efectelor ordinare ale obligației, după natura sa civilă sau comercială;

Având în vedere deci, că, pentru constituirea unei cambii este necesar ca subscrierea să fie concomitentă cu scrierea celor-lalte indicații prevăzute de art. 271, 272 și 273 cod comercial; ca o consecință a acestui principiu este că, acel ce primește o cambie subscrisă în alb, iar mai târziu o completează, dându-i ast-fel aparența unei cambii, comite un fals; iar subscriitorul cărui i se opune o ast-fel de cambie este în drept de a dovedi falsitatea;

Având în vedere că A. M. Golden înaintea primei instanțe a declarat că biletul la ordin prezentat de A. Vivitzoff este fals, de oare-ce numai semnătura este a sa, că a fost dat în alb și completat mai târziu, fără însă a indica autorul falsului; că în urma acestei declarații judecătorul de pace a procedat la verificarea scripște; luând un interogator lui Arthur Vivitzoff, care a declarat că n'a umplut cambia dată lui de A. M. Golden; că de oare-ce Arthur Vivitzoff a fost interogator de către judecătorul de pace asupra faptului pentru care să cere astăzi chemarea sa la interogator; interogatorul asupra acestei chestii fiind inutil, urmează a se respinge cererea lui A. M. Golden;

Având în vedere că din declarația lui A. Vivitzoff menționată mai sus, se stabilește numai faptul că conținutul biletului la ordin semnat de A. M. Golden a fost scris de dânsul; nu se dovedește însă că cambia a fost dată în alb și completată ulterior;

Având în vedere că A. M. Golden a susținut că deși cambia este subscrisă de dânsul, totuși aceasta nu poate avea nici o valoare, de oare ce el nu știe să scrie și să citească;

Având în vedere că actele sub semnătură privată sunt opozabile celor ce le au subscris, independent de faptul dacă ei știu sau nu a ceti sau scrie; că prin urmare A. M. Golden nu se poate opune la plata cambiei, subscrisă de dânsul;

Având în vedere că din cele mai sus expuse rezultă că apelul lui Arthur Vivitzoff este întemeiat; că deci urmează a se reforma în totul cartea de judecată apelată și a se admite acțiunea pe care a intentat-o contra lui A. M. Golden în baza cambiei menționate mai sus.

Pentru aceste motive redactate de d-l Membru de ședință Volanschi, Trib. admite apelul, etc.

(ss) Alexandru N. Viforeanu, D. Volanschi.